

Bolivya: Morales darbecilere neden direnmedi?

Bolivya'da 13 yıllık Evo Morales iktidarı, 11 Kasım'da ordu yönetiminin kendisine görevinden çekilme çağrısı yapmasıyla son buldu. Ordunun müdahalesinin ardından Morales, Meksika'dan sığınma talebinde bulundu ve ülkeyi terk etti. 2000'li yılların başında Latin Amerika ülkelerinde iktidara gelmeye başlayan solcu-halkçı hükümetler dalgasının bir parçası olan Evo ve partisi MAS (Sosyalizme Doğru Hareket), böylece yerini geleneksel sağ partilerin, iktidarı orduyla paylaştığı geçici bir yönetime bırakmış oldu.

Morales iktidarını beklenmedik bir zamanda gerçekleşen bir askeri darbeye kaybetmedi. Tam tersine, 2000-2005 arası gerçekleşen devrimci ayaklanmaların ülkedeki mevcut partileri sahneden silmesinin ardından, Morales ve MAS, 2005'teki seçimleri kazanarak emekçi kitlelerin büyük umutları ve beklentileriyle iktidara gelmesinin ardından; bu beklentilerin hiçbirinin karşılanmayacağı açığa çıktıktan sonra popülaritesini giderek yitirmeye başlamıştı. Askeri darbenin hemen öncesinde, 20 Ekim'de, gerçekleşen başkanlık seçimlerinde imza attığı bir dizi skandal sonucu, seçimlere hile karıştırdığı suçlamasıyla kitlesel protestoların hedefi haline gelmişti.

Bu yazıda Bolivya'da darbenin zeminini hazırlayan koşulları, Evo ve MAS'ın bu süreçteki politikalarını ele alacağız. Bu deneyimin oldukça önemli olduğunu düşünüyoruz, çünkü kendisini "And sosyalizmi" veya "yerli sosyalizmi" olarak tanıtan Morales iktidarının burjuva, sınıf işbirlikçi niteliğinin doğru bir biçimde kavranması, sınıf bağımsızlığı ve kapitalizmden kopuş temelinde devrimci partilerin inşası yönünde öncü kesimler için aydınlatıcı olacaktır.

Bolivya'da devrimci seferberlikler ve MAS iktidarı

Latin Amerika'da '80'li ve '90'lı yıllar boyunca gerçekleşen neoliberal

uygulamalar, 2000'lerin başlarında büyük seferberliklerin patlak vermesini beraberinde getirdi. Bu seferberlikler ya merkez sol partileri ya da yeni kurulan halk cepheci sol oluşumları iktidara taşıdı. Bolivya'daki Morales iktidarı da böylesi bir gelişimin sonucunda ortaya çıktı.

Ülkede gerçekleşen ilk büyük seferberlik, 2000'de Cochabamba şehrinde yaşanmıştı. "Su Savaşları" olarak tarihe geçen bu eylemliliklerde suyun özelleştirilmesi girişimi yenilgiye uğratılmış ve Fransa merkezli çokuluslu şirket ülkeyi terk etmek zorunda kalmıştı.

Ekim 2003'te, başta doğalgaz rezervleri olmak üzere ülkedeki doğal kaynakların hükümet işbirliğiyle çokuluslu şirketler tarafından yağmalanmasına karşı bir halk ayaklanması gerçekleşti. Ordu tarafından vahşice bastırılan seferberliklerde yaklaşık 65 kişi hayatını kaybetti. "Gaz Savaşları" olarak anılan süreç sonucunda Başkan Gonzalo Sánchez de Lozada, "Goni", hükümeti devrildi. Yine 2005'te, Bolivya halkı bu kez Goni'nin yardımcısı olarak görev yapmış olan Carlos Mesa'nın iktidarına karşı sokaklara döküldü. Kitlelerin talepleri arasında, suyun özelleştirilmesinin durdurulması, doğalgaz, petrol ve madenler gibi doğal kaynakların kamulaştırılması ve bir Kurucu Meclis çağrısı yer alıyordu.

Aralık 2005'te gerçekleşen başkanlık seçimlerinde, MAS'ın adayı olarak Evo Morales, yüzde 53,74 oyla seçimleri kazandı. Morales'in seçim galibiyeti, Bolivya'da diktatörlüğün son bulunduğu 1982'den itibaren ülkeyi yöneten geleneksel partilerin ağır bir yenilgisi anlamına geliyordu.

Sosyalizme Doğru Hareket: Sosyalizm bunun neresinde?

27 Mart 1995'te Santa Cruz şehrinde MAS'ın kuruluş toplantısına katılan yüzlerce köylü ve entelektüelin MAS'tan beklentisi, yağmacı neoliberal politikalara karşı bir siyasi alternatifin inşası idi. MAS'ın kitlelerden gördüğü teveccühün en önemli sebebi, bu dönemde işçi hareketinin bir geri çekiliş içerisinde olması ve ülkede sendikal hareketin başını çeken Bolivya İşçi Merkezi'nin (COB) derin bir krizde

olmasıydı. Bu sebeple MAS kurulduğu ilk yıllardan itibaren hızla, koka yapraklarının ekimine dönük saldırılar başta olmak üzere yerli halkın toprak hakkı için yürüttüğü mücadeleler ve etnik/ırkçı ayrımcılığa karşı mücadelelerinin başını çeken bir parti haline geldi.

Parti, kuruluşunun üzerinden henüz 10 yıl bile geçmeden, 2002’de, toplumsal desteğini kır yoksullarından şehirli orta sınıflar ve geniş halk katmanlarına doğru genişletmeyi başardı. Elde ettiği kitleliliğin ve işçi sınıfının bağımsızlığını temel alan bir programın noksanlığının da etkisiyle, parti önderliğinde reformist kesimlerin ağırlığı giderek arttı. Bir dönem cezaevinde de yatmış olan, eski gerilla önderlerinden Alvaro Garcia Linera’nın başını çektiği bir klik, partinin çizgisini giderek “demokratik kurumlara” adaptasyon çerçevesinde seçimci bir düzleme çekti.

2002’de gerçekleşen başkanlık seçimlerinde %20.9’luk oy oranıyla ikinci sırayı alan Evo Morales, kitlelerde 1982 yılında son bulan askeri diktatörlüğün arkasından gelen sağ-muhafazakar iktidarlara karşı biriken öfkenin temsilcisi rolüne bürünüyordu. Nitekim, 2005 yılında Morales’in iktidara taşıyan dalga, kitlelerde doğal kaynakların talanı ve yerel halk kültürleri üzerindeki etnik ayrımcılığın son bulması yönündeki taleplerin ifadesiydi.

“Yerli ve milli” başkan: Morales

2002’de “narko-terörist” suçlamasıyla meclisten kovulan Evo Morales başkan seçildiğinde ülke, seferberlik halindeki kitleler ve başta toprak mülkiyeti olmak üzere ekonomik hakimiyetini kaybetmek istemeyen egemen sınıflar arasında bölünmüş durumdaydı. Evo, daha ilk andan itibaren taleplerinin karşılanması için seferber olmuş kitlelerin basıncını hissediyordu. 2007’de bu kez, başkan olarak, meclis kürsüsünde konuşurken binlerce *campesinos* (köylü) ve işçi meclis binasının önünde toplanmış ilk yerli başkanın konuşmasını takip ediyordu. Aynı yıl, La Paz’ın başlıca gazetelerinden La Razon’un yayınladığı bir kamuoyu yoklamasına göre, Morales’in kamuoyu desteği %59’a yükselmişti.

Kitlelerden gördüğü bu teveccühün ana sebebi 2000'lerde ABD'de FED'in izlediği genişlemeci para politikaları ve özellikle Çin başta olmak üzere Asya piyasalarındaki ihracata dönük üretim yapan sanayi sektöründe görülen büyümenin Latin Amerika ekonomisine sağladığı göreceli bir manevra kabiliyetiydi. Uluslararası ekonomik konjonktürdeki bu "olumlu" havaya dayanarak Morales, iktidarının ilk yıllarında madenler ve doğalgaz rezervlerinden elde edilen gelirle sosyal harcamalarda kısmi bir yükselişi finanse edebildi.

Devrimci ayaklanmaların üzerinde yükselen Morales iktidarı, bu dönemde ne planlı bir antikapitalist ekonomik program uyguladı ne de ülkenin ekonomik kaynaklarını çeşitlendirecek hamleler yaptı. Olanca radikal söylemin arkasından, hidrokarbür yataklarında faaliyet gösteren yabancı tekelleri ülkeden kovmak yerine, devletin söz konusu şirketlerin gelirlerinden aldığı payı artırmakla yetindi. Gerçekte, sadece çokuluslu şirketlerden alınan vergilerin artırılması anlamına gelen bu hamle ile birlikte, devletin üretimin her aşamasındaki denetleyici rolü artırıldı. Kısacası, kamulaştırma yerine çokuluslu şirketler üzerinde artan bir devlet denetimine karşılık, gelirlerin %18'inin çokuluslu şirketlere aktarılması yoluna gidildi.

Bu dönemde Morales, doğalgaz rezervlerinden elde edilen geliri şahsen dağıtmak, 20 yeni hastanenin inşası, okuma-yazma seferberliği başlatmak ve "toprak reformu" kapsamında traktör dağıtmak gibi birtakım kısmi ve geçici sosyal reform ile kitleler nezdindeki desteğini korumayı başardı.

Temelde kitlelerin basıncıyla ve kitleleri kontrol altında tutmak için verilen bu tavizler, Morales iktidarının niteliğine dair önemli ipuçları olarak değerlendirilebilir. Zira, 2 Temmuz 2006'da seçim vaatlerinden biri olan "Kurucu Meclis'i" toplayan Morales, egemen sınıflar karşısındaki uzlaşmacı tutumuyla sürece damgasını vurmaktan geri durmadı.

Oyların %55'ini alıp, parlamentoda mutlak çoğunluğu elde eden Morales'in partisi MAS, sağ partiler ile Kurucu Meclis'ten bir kararın çıkabilmesi için vekillerin 2/3'ünün onayının gerektiği hususunda anlaşmıştı. Bu durum Boliviya sağına hibe

edilmiş bir veto hakkı anlamına gelmekteydi. Ve yalnızca bu olgu dahi toplanan Kurucu Meclis'in halkın en acil ihtiyaçlarını çözmeye muktedir olmadığını göstermekteydi. Sağ kesimlerle yapılan anlaşmanın sonuçlarından biri de, Morales'in seçim vaatlerinden olan toprak reformundan vazgeçmesi ve büyük toprak sahiplerinin mülklerine dokunmaması oldu.

Bununla birlikte Kurucu Meclis, tarihsel olarak baskı ve ayrımcılığa maruz kalan yerlilerin bayrağını resmi bayraklardan biri olarak tanıdı ve "çokuluslu devlet" tabiri anayasaya girdi. COB'un devrimci bir işçi kutbunu temsil etme niteliğini kaybettiği bir atmosferde, Morales'in Kurucu Meclisi, yerlilerin yaşam alanlarını sözde güvence altına alan şekilsel tedbirler ile birlikte, kitlelerin ihtiyaçlarını gidermekten uzak çizgisini perçinlemiş oldu.

Dünya ekonomik krizi: Reformist solun sonu...

2008 dünya ekonomik krizi ile birlikte, Morales'in yaslandığı uluslararası ekonomik konjonktürün sonuna gelinmiş oldu. Kriz neticesinde, uluslararası piyasalarda hammadde ve Bolivya ekonomisinin can damarlarından biri olan doğal kaynaklara yönelik talebin düşmesi, hükümetin ihracat ve vergi gelirlerinde önemli bir düşüşe sebep oldu.

Yeni doğal kaynaklar bulma umuduyla, Amazonlarda toprak açımına giden Morales hükümeti bir yandan da madencilik sektöründe ve doğal kaynaklar üzerindeki yağmayı artıracak tedbirlere girşti. Hükümetin, 2010'ların başında benzine uyguladığı yüzde yüz zammın ardından, "Gasolinazo" adıyla bilinen kitlesel bir halk ayaklanması gerçekleşti. Ayaklanmanın direngenliği karşısında geri adım atmak zorunda kalan Morales hükümeti, bir yandan da Dünya Bankası'nın önerdiği ve temelde çokuluslu enerji tekellerinin yerlilere ait topraklardaki yeraltı ve yerüstü zenginliği yağmalaması anlamına gelen TIPNIS bölgesinden geçen otoyolun inşası için hazırladığı planı yürürlüğe koymaya girişti. İnşaatın Amazon ormanlarını ve doğal yaşamı geniş ölçüde tahrip edecek olması ve yerli halkın yaşadığı toprakları kaybetmesiyle sonuçlanacak projenin başlatılması üzerine başkente 500 kilometre uzaklıktaki TIPNIS bölgesinden

başkente doğru yürüyüşe geçen bölge halkı yoğun bir polis şiddetinin yanı sıra, hükümetin bizzat seferber ettiği ve MAS'ın tabanına mensup paramiliter unsurların saldırısına maruz kaldı. 67 günlük yürüyüşün ardından başkente ulaşan kitlelere COB'un ilan ettiği 2 günlük genel grev eşlik etti. Protestoları şiddet yoluyla dindiremeyen Morales, halktan özür diledi ve projeyi rafa kaldırdı.

Bu dönemde, emeklilik yaşının indirilmesi için eylemlere girişen işçi sendikaları, büyük maden ve otoyol projelerine karşı topraklarını korumak için ayağa kalkan yerli halk kesimleri ve genel olarak sosyal kesintilere ve hayat pahalılığına karşı yoksul halk kesimlerinin mücadeleleri örneklerinde görüldüğü gibi, 2010'ların ilk yarısında Morales hükümetine karşı gerçekleşen toplumsal seferberliklerde belirgin bir artış yaşandı. Toplumsal hoşnutsuzluğun artışı COB ve diğer emek örgütlerinin önderlikleri üzerinde de önemli bir basınç unsuru oluşturdu. COB'un 2013'te gerçekleşen kongresinde, MAS'ın desteklenmesinden vazgeçilerek bağımsız bir İşçi Partisi'nin kurulması kararı alındı. Ne var ki, 2014 seçimleri öncesinde emek örgütleri önderlikleriyle yeni bir anlaşma yapmayı planlayan Morales, bu önderliklere verdiği milletvekilliği ve çeşitli yüksek kademeli devlet makamları gibi rüşvetlerle bu kesimleri yeniden kontrol altına almayı başardı. 2014 seçimlerini Morales'in kazanmasının ardından COB, bağımsız bir işçi alternatifini yükseltebilmek için devasa bir araca dönüşebilecek İşçi Partisi projesini bir kenara attı.

Morales'in radikal söylemleriyle, kitlelerin yaşadığı gerçeklik arasındaki uçurum giderek derinleştikçe, Morales'e dönük devasa kitle desteği düşmeye başlarken, Evo bir yandan kitle protestolarını polis şiddetiyle ve kitle önderlerini kriminalize ederek bastırmaya çalışıyor, diğer yandan iktidarını sürekli hale getirecek önlemler arayışına giriyordu. 2009'da MAS iktidarı altında kabul edilen anayasaya göre, devlet başkanı en fazla 2 kez üst üste seçilebilmekteydi. Evo bu maddenin "antidemokratik" olduğunu ilan ederek, anayasa değişikliği için referanduma gitti. Ne var ki, Evo'nun bu hamlesi yüzde 51'lik Hayır oyuyla yenilgiye uğradı. Bu, Evo'nun 2005'ten bu yana bir halk oylamasında aldığı ilk yenilgiydi. Fakat bu yenilgi Evo'yu durdurmaya yetmedi. Söz konusu maddeyi kendi kontrolü altında bulunan Anayasa Mahkemesi'ne götürdü. Mahkeme, bu maddeyi "insan haklarına aykırı" bularak iptal etti ve Evo'nun 2019 seçimlerine girebilmesinin önündeki yasal engel kalkmış oldu.

2019 seçimleri ve darbe

2019 seçimlerine girilirken, mevcut politikasında herhangi bir değişikliğe gitmeyen Evo'nun kitle desteğindeki düşüş eğilimi devam etmekteydi. Evo'nun rakibi ise, geleneksel sağ, oligarşik, emperyalizmin doğrudan destekçisi kesimlerin temsilcisi Carlos Mesa idi. Bu adayın yozlaşmış politik geçmişine rağmen, tıpkı Brezilya ve Arjantin örneklerinde görüldüğü gibi, reformist sol partilerin yarattığı hayal kırıklığı ve hoşnutsuzluğun bir tepki oyuna dönüşerek geleneksel sağ kesimleri iktidara getirdiği göz önünde bulundurulduğunda, benzer durumun Bolivya'da da yaşanması pekala mümkündü.

Seçim günü oy sayımları başladıktan sonra, Morales'in seçimleri önde götürdüğü fakat ilk turda kazanmasını sağlayacak 10 puanlık farkı yakalayamayacağı görülmüyordu. Bu sırada oy sayımlarının bir anda durduğu ilan edildi ve oy sayımları yeniden başladığında Bolivya Yüksek Seçim Kurulu, Morales'in yeterli oy farkına ulaştığını açıklayarak Morales'i seçimlerin galibi ilan etti.

Türkiye'de "trafoya kedi girmesi", "mühürsüz oyların aslında geçerli olduğu" gibi örneklerden tanıdık olduğumuz manzara bu kez Bolivya'da Morales yönetimi altında yaşanmaktaydı. Bu açık seçim hilesi ve antidemokratik manevra karşısında, kitleler sokaklara döküldü. Ağırlığını şehirli orta sınıfların oluşturduğu protestocular arasında Evo'nun darbeyle gitmesini destekleyen bir azınlık kesimi de olmakla birlikte, çoğunluk eğiliminin Morales'in seçim hilesini karşısına aldığını ve serbest seçimleri savunduğunu, bu nedenle bu seferberliklerin demokratik bir nitelik taşıdığını tespit etmek gerekir. Bu protestolara karşı yoğun bir devlet şiddeti uygulayan Morales yönetimi, MAS destekçisi COB yönetiminin de "ülkenin barışçıl hale gelmesi için gerekirse Evo'nun istifa etmesi gerektiği" açıklamasının ardından, 10 Kasım'da seçimleri yenileme kararı aldı. Ne var ki, bu hamle oldukça gecikmiş, etkisiz ve pasif bir adımdı. Bu duyurunun birkaç saat sonrasında ordu yönetimi Evo'ya derhal istifa etme çağrısında. Evo, herhangi bir direnişte bulunmadan, bu çağrıyı hızla yerine getirdi ve Meksika'ya sığındı. Aynı zamanda Evo'nun başkan yardımcısı Linera ve MAS üyesi Senato başkanı Salvatierra da görevlerinden istifa ettiler. Bu esnada, sağcı, ırkçı, darbeci, oligarşik kesimlerin temsilcisi Camacho ve taraftarları Hükümet Sarayı'nı işgal

ettiler.

Darbeye “anayasal meşruiyet” görüntüsü kazandırmak için, Senato başkan yardımcısı sağcı Jeanine Añez, MAS milletvekillerinin çoğunlukta olduğu kongrede geçici devlet başkanı ilan edildi. Sürgüne giden Evo ve MAS önderliği darbeci kesimlerle uzlaşma arayışı içerisindeyken, herhangi bir politik çağrı olmaksızın, emekçi kitleler çeşitli bölgelerde darbeye karşı kahramanca bir direnişe başladılar. El Alto, Cochacabamba ve Yapacani şehirlerin yoksul emekçileri yolları kesip barikatlar kurarak polisleri şehirlerden uzaklaştırdılar. Anez’in başkanlığındaki askeri-sivil hükümet, bu eylemleri ağır bir şiddetle ezmek için derhal harekete geçti. Anez’in çıkardığı ilk kararnamenin bu müdahalelerde bulunan asker ve polislerin yargılanmasını engellemeye dönük olması bu çerçevede bir tesadüf değil. Darbe yönetimi seferberliklerin bastırılmasında katliamlara girişilmesine açık çek veriyordu. Bu bastırma hareketi neticesinde 23 kişi hayatını kaybetti, 100’den fazla kişi yaralandı ve 400’den fazla kişi tutuklandı.

Darbenin yenilgisi mümkün müydü?

Evo’ya karşı kitle hoşnutsuzluğu kullanarak darbeyi başarıya ulaştıran ordu ve sağ kesimlere karşı emekçi kitleler, işçiler, köylüler, ülkenin pek çok noktasında canlarını ortaya koyarak direndiler. Ne var ki, bu direnişi koordine edecek herhangi bir önderliğin yokluğu altında bu mücadeleler yalıtık kaldı ve ağır devlet şiddeti altında sönmeye başladı. Darbenin doğrudan muhatabı olan MAS ve Evo ise, bu sırada darbecilerle uzlaşma aramaktan başka bir plana sahip değildi. Kitlelerin herhangi bir çağrı olmadan, bir anda patlak veren direnişi MAS yöneticileri için bile bir sürprizdi. Öte yandan MAS yöneticileri gibi, COB ve diğer emek örgütleri liderleri de darbeye karşı direniş çağrısında bulunmaktan özenle kaçındılar. Bu önderlikler de, Evo’nun “uzlaşma ve ülkeyi yeniden barışçıl hale getirme” çağrısına itiraz etmeksizin uydular.

Evo ve MAS’ın direniş çağrısının darbeyi yenilgiye uğratması fazlasıyla mümkündü. Ne var ki, bunun için Evo’nun kitleleri seferber olmaya davet etmesi,

silahlandırması ve Silahlı Kuvvetlere darbecilere itaat etmemesi çağrısında bulunması gerekiyordu. Bu adım ise, burjuva devletin ilgasıyla sonuçlanabilecek bir emekçi seferberliğini başlatmak anlamına gelirdi. İşte bu kritik durum, Evo'nun kitleleri silahlandırmaktansa darbeye neden boyun eğdiğini anlamamızı sağlıyor. Tıpkı Chavez'in 2002'de darbe girişimine direnmeyip kitlelerin kahramanca ve olağanüstü gayretiyle darbeyi püskürtmesi örneğinde veya 1955'te Peron'un darbeye boyun eğip sürgüne giderken işçi sendikalarının tabandan gelen basınçla genel grev örgütlemesi deneyiminde olduğu gibi... Halk cepheci reformist önderliklerin her kritik anda emekçileri seferber etmektense burjuva devleti koruma refleksiyle davranması Evo ve Bolivya örneğinde de böylece bir kez daha tekrar etmiş oldu.

“Eğer başkan seçilirse, ne yazık ki neoliberal yasalara saygı duymak benim görevim olacak. Kararnamelerle ve yasalarla bazı değişiklikler yapılır ama hemen büyük değişiklikler olmayacak çünkü 20 yıllık neoliberal yasalar var.”

- Morales'in 2006 seçimlerinden bir gün önce *La Gaceta* gazetesine verdiği demeçten

***

“Yabancı şirketlerin varlıklarına el koymayacağız ya da kamulaştırmayacağız. Mülkiyet hakkı için duyulan saygıyı güçlendireceğiz.”

- Morales'in 2006 seçimlerini kazanmasının ertesinde yaptığı açıklamadan

***

“Yeni hükümet tek bir sınıf veya sektör için değil, bütün Bolivya için çalışacak. Özellikle iş dünyasının kendisini dışlanmış hissetmemesi gerekiyor.”

- Morales'in başkan yardımcısı Alvaro Garcia Linera'nın 2006 seçimlerinin ardından yaptığı açıklamadan

---

Morales darbecilerle neden anlaştı? Lenin Kornilov'la neden anlaşmadı?

İşçi sınıfı, yerli halklar ve köylüler sağcı darbe girişiminin sorumlularına karşı sokaklarda mücadele ederken, Morales ile onun partisi MAS, bu karşıdevrimci suçun ortaklarıyla bir anlaşma oluşturmaya çalışıyordu.

Yağmur ormanlarına gözünü dikmiş tarım monopolleri, ordu ile polisin faşizan kanatları, Bolivya maden burjuvazisi ve Katolik Kilisesi, arkasına ABD emperyalizminin desteğini alarak, sözde başkan Jeanine Áñez'in ağzından “İncil'in Başkanlık Sarayı'na döndüğünü” ilan ederken, maden işçileri ve koka yaprağı toplayan kır emekçileri de mücadeleye atılarak kendi özgütlenmelerini oluşturmaya başladı. Arjantin'in önde gelen medya organlarından *Clarín*, bu örgütlenmeleri “Lenin ile Troçki'nin sovyetlerine” benzetti. Bu son derece büyük

bir abartı olsa da, doğru bir devrimci politik önderlikle direniş hareketinin kazanabileceği mevziler, gerçekten de 1917'yi anımsatabilirdi.

Morales emekçi halkın bu direnişini desteklemek bir yana, onu yerdı. El Alto ayaklanması bütün sıcaklığıyla sürerken aşığıdaki Tweet'i paylaştı: "Büyük bir dikkatle halkımdan barışa saygı duymasını ve yasanın egemenliğini yok etmeyi amaçlayan şiddet gruplarına inanmamasını istiyorum. Bolivyalı erkek ve kadın kardeşlerimizle aramızda kavga edemeyiz. Bütün farklılıkların diyalog ve müzakere ile çözümlmesine dönük olarak acil bir çağrı yapıyorum." Morales diyalog çağrısı yaparken, sözde başkan Áñez çıkardığı bir kararnameyle, El Alto'daki isyancı işçilere ateş açılması yetkisini orduya tanıyordu. Dahası MAS'ın El Alto temsilcilerinden Sergio Choque partinin darbecilerle görüşmelere başlatmaya niyetli olduğunu duyurdu. MAS milletvekili Omar Aguilar radyodan yaptığı açıklamada şu sözlere yer verdi: "Amacımız Jeanine Áñez tarafından yönetilen hükümeti engellemek değil, ülkeye barışı getirmek."

MAS attığı her adımda darbe yönetimini meşrulaştırmayı sürdürdü. Halbuki bu yönetimin tam da darbeci karakterinden dolayı politik olarak tanınmaması, işçilerin ve yerli halkın mücadele sırasında ihtiyaç duyduğu perspektifti.

Morales darbecilerle anlaşma yolları arayıp, gelişen işçi mücadelelerini durdurabilmeyi isterken, Leninist politika yapılması gerekenin darbelere karşı birleşik işçi cephesi kurulması olduğunu öne sürüyor.

General Kornilov devrimci işçileri kılıçtan geçirmek için 1917 Ağustos'unda devrimin başkenti Petrograd'a doğru yola çıktığında, Lenin darbecilerle müzakere etmeyi düşünmedi. Aksine Sovyetlerde merkezleşmiş olan işçiler arasında, politik önderliklerine bakılmaksızın bir birleşik cephe kurulmasını öngördü. Bu taktik neticesinde Menşevik ve Sosyal-Devrimci işçiler, Bolşevik işçilerle omuz omuza darbeci generali yenilgiye uğrattı. Bu kritik sürecin ardından işçilerin çoğunluğu Bolşevik sloganların bayrağı altında toplandı: "Bütün iktidar sovyetlere!"

Lenin darbecilere karşı bu birleşik cephe taktiği ile Bolşevik Parti'nin sovyetlerde çoğunluğu elde etmesini sağladı. Ekim Devrimi'ne giden yol böyle ağıldı.